

0 ∞ Πιγκάλ

Στη γέφυρα – Η κρίση είναι μια ευκαιρία – Μπαγιάν

Ο άνθρωπος με το κίτρινο αδιάβροχο

Ένας πυροβολισμός – Το τελευταίο τρένο

Πέμπτη 10 Νοέμβρη, 23:58

ΤΕΝΤΩΝΕΙ το δείκτη απ' το δεξί του χέρι να ξεμουδιάσει και τον μαζεύει και τον τεντώνει πάλι, τρεις φορές συνεχόμενα, κι ύστερα τον ακουμπάει ξανά απαλά στο κοίλο της σκανδάλης. Αφουγκράζεται ακίνητος, σαν σκυλί φέρμας στο κυνήγι του λαγού, με όλες του τις αισθήσεις σε ακραία επιφυλακή και τα μάτια του καρφωμένα στη γέφυρα πάνω απ' τις γραμμές του τρένου. Χαμηλώνει το κεφάλι του και σημαδεύει μέσα απ' το τηλεσκοπικό στόχαστρο την έξοδο της τσιμεντένιας σκάλας στο δεξί άκρο της γέφυρας και μετατοπίζει το όπλο αριστερά προς το κέντρο της, καλύπτοντας το διάστημα ως τα προστατευτικά κιγκλιδώματα με την άκρη της κάννης αργά και μαλακά, σαν να το χαϊδεύει. Διορθώνει λίγο το ύψος, εκεί που υπολογίζει ότι πρέπει να βρίσκεται το κεφάλι ενός άντρα σε όρθια θέση. Επαναλαμβάνει την ίδια κίνηση στην αντίθετη κατεύθυνση κι ύστερα ξανά από τ' αριστερά προς τα δεξιά, με μια προσήλωση σχεδόν ευλαβική.

«Εδώ σ' έχω, αγόρι μου», ψιθυρίζει. «Εδώ σ' έχω».

Ξέρει ότι θα 'χει μία μόνο ευκαιρία, ακριβώς στην ελάχιστη στιγμή κατά την οποία ο άνθρωπος που περιμένει θα διασχίσει τον απεριφρακτο χώρο, τέσσερα πέντε μέτρα ως τα κιγκλιδώματα. Και περιμένει, αρκετή ώρα τώρα σιωπηλός κι ακίνητος, ντυμένος απ' την κορυφή ως τα νύχια στα μαύρα σαν τον Χάρο και τυλιγμένος στις σκιές.

Είναι ο σκύλος κι ο κυνηγός μαζί. Σφίγγει στα χέρια του το

όπλο. Το κοιτάζει. Κοιτάζει το δάχτυλό του στη σκανδάλη. Πιέζει λίγο, παίρνει τα μπόσικα της διαδρομής. Σκέφτεται τι θα γίνει αν πιέσει λίγο παραπάνω. Δεν το φαντάζεται, το ξέρει. Είναι σαν να το βλέπει από μέσα. Ο μικροσκοπικός πύραυλος που περιμένει στη θαλάμη. Ο επικρουστήρας να χτυπά το καψούλι. Η έκρηξη της πυρίτιδας, η απόρριψη του κάλυκα, η βολίδα που εκτοξεύεται απ' την κάννη με ταχύτητα πάνω από διακόσια πενήντα μέτρα το δευτερόλεπτο. Κατευθείαν στο κεφάλι. Θρυμματίζει το μετωπιαίο οστό, ή το βρεγματικό πιο πίσω, και εισχωρεί στον εγκέφαλο. Η ζημιά που προκαλεί στους ιστούς και στα όργανα μπορεί να 'ναι και τριάντα φορές μεγαλύτερη απ' τη διάμετρό της. Κι αν προσκρούσει κάπου κι αλλάξει πορεία, σε κάποιο κόκαλο ίσως, τα πράγματα γίνονται χειρότερα. Όσο χειρότερα μπορούν να γίνουν τα πράγματα εκεί μέσα. Η οπή εξόδου είναι συνήθως μεγαλύτερη από την οπή εισόδου και πιο άσχημη. Ειδικά αν η βολή είναι κοντινή.

Ως τη γέφυρα είναι λίγες δεκάδες μέτρα. Κλάσματα του δευτερολέπτου· ούτε καν ένα δευτερόλεπτο και η ζωή του άλλου παύει να υπάρχει. Χαλαρώνει την πίεση στη σκανδάλη και την αφήνει να επανέλθει στην αρχική της θέση. Σφίγγει στα χέρια του το όπλο και περιμένει.

Το Μπερέτα 501 Σνάιπερ που εκτείνεται σαν φυσική προέκταση της ζοφερής του ύπαρξης είναι αυτό που λέει τ' όνομά του: ένα ιταλικό τουφέκι φτιαγμένο για ελεύθερους σκοπευτές. Στην άκρη της κάννης φοράει σιγαστήρα και στο μέσο του δίοπτρα· μέσα στο γεμιστήρα τέσσερα φυσίγγια των 7,62 περιμένουν στη σειρά. Είναι σίγουρος ότι δεν θα χρειαστεί παραπάνω από ένα.

Σπάνια πέφτει έξω.

Στην πιάτσα τον φωνάζουν Πιγκάλ. Είναι αυτός που συνήθως καλείται να καθαρίσει τα σκατά όταν οι άλλοι έχουν αποτύχει. Τα μάτια του είναι καστανά, ζεστά και καθαρά και η δουλειά του βρόμικη και σκοτεινή· την κάνει, όμως, όσο πιο καθαρά μπορούν να γίνουν αυτές οι δουλειές. Τα μαλλιά του εί-

ναι γκριζα σαν ασημιά, κουρεμένα προσεχτικά. Απόψε δεν φαίνονται γιατί τα κρύβει κάτω από έναν μαύρο μάλλινο σκούφο. Ούτε ο ίδιος φαίνεται: είναι χωμένος ανάμεσα στις ψηλές πικροδάφνες και στα γέρικα πεύκα πλάι στις ράγες, ένα με το σκοτάδι. Κάθεται στις φτέρνες του, ελαφρά γερμένος προς τα μπρος. Το δεξί του γόνατο ακουμπά στο νοτισμένο γρασίδι.

Απέναντι, πέρα απ' τις γραμμές, εκτείνεται η παλιά Κορεάτικη Αγορά. Τώρα είναι ένα ήσυχο πάρκο, έρημο από ώρα καθώς οι τελευταίοι περαστικοί ποδηλάτες χάθηκαν σαν κουκκίδες στο σκοτάδι κατά το σταθμό του Θησείου.

Ο Πιγκάλ ακούει ακορντεόν. Δεν το συνηθίζει, αλλά απόψε κάποιος παίζει με ένα μπαγιάν, εδώ και κάμποση ώρα, όρθιος πάνω στο αριστερό άκρο της γέφυρας. Ήταν εκεί πριν ακόμη ο Πιγκάλ πάρει τη θέση του μέσα στις σκιές και μοιάζει σαν να 'ναι εκεί από πάντα, αναπόσπαστο κομμάτι της σκοτεινιάς που τυλίγει τη γέφυρα πάνω απ' τις γραμμές. Ακουμπάει με την πλάτη στο κάγκελο. Η μορφή του είναι αλλόκοτη: κυρτή και ταυτόχρονα ευθυτενής. Δεν κάνει περισσότερη αίσθηση από κομπάρσο σε επική υπερπαραγωγή, αλλά αυτό σε τίποτα δεν μειώνει το επιβεβλημένο της παρουσίας του.

Ο Πιγκάλ δεν ανησυχεί. Η απόσταση μεταξύ τους, η απόσταση από την κάννη του Μπερέτα ως τη γέφυρα, είναι κάτι παραπάνω από εξήντα μέτρα. Ο πλανόδιος δεν πρόκειται να τον δει, δεν πρόκειται καν να αντιληφθεί την προέλευση της σφαιράς. Έτσι κι αλλιώς, ο ίδιος ο πλανόδιος δεν είναι ο στόχος της σφαιράς: κάτι τέτοιο δεν θα ήταν εφικτό, καθώς ανάμεσά τους παρεμβάλλονται τα ψηλά, μεταλλικά προστατευτικά κιγκλιδώματα της γέφυρας. Δεν είναι παρά ένας –πιθανότατα τυχαίος– μάρτυρας αυτού που πρόκειται να συμβεί: κι ένας πλανόδιος δεν είναι ο πρώτος άνθρωπος που θα προσέλθει αυτοβούλως στην αστυνομία για να καταθέσει, αν μπορεί να τ' αποφύγει. Είναι ένας ανύπαρκτος μάρτυρας: δεν είναι σε θέση να του εμπνεύσει ανησυχία. Δεν είναι σε θέση να του εμπνεύσει τίποτα, πέρα ίσως από μια ελαφριά ενόχληση. Ο Πιγκάλ θα προτιμού-

σε να ακούει τους ήχους της πόλης, αθέατος μες στην ησυχία του πάρκου, τους ήχους των ανθρώπων, τους ήχους που τον ενδιαφέρουν. Τους ήχους που τον αφορούν. Αλλά μια δολοφονία είναι μια δολοφονία, δεν είναι θέμα προτιμήσεων.

Οι βραχνές, υποχθόνιες συγχορδίες σε φα μινόρε σβήνουν αργά, σαν να αποσύρονται ξανά σ' έναν τόπο αθέατο, εκεί όπου γεννιέται η νύχτα. Πίσω τους αναδύονται ξανά τα μουγκρητά των εξατιμίσεων και οι σποραδικές κόρνες απ' την Πειραιώς, το υπόκωφο, ακαθόριστο βουητό απ' το Γκάζι. Πέρα απ' τις ολόρθες ανενεργές υψικαμίνους που μοιάζουν ξεχασμένες σε μια παράταιρη στύση λυσομανάει η βιομηχανία της διασκέδασης, αλλά ο Πιγκάλ δεν κοιτάζει καθόλου κατά κει. Στέκει ασάλευτος, σκοτεινός μέσα στη σκοτεινιά, γαντζωμένος λες στη σάρκα της νύχτας.

Είκοσι χιλιάδες ευρώ. Στη γυναίκα του είπε, όπως κάθε φορά, ότι θα χρειαστεί να λείπει για λίγες ώρες. Είναι ασφαλιστής. Φίλησε στο μέτωπο τη μικρή που κοιμόταν σαν αγγελούδι, πήρε τη σκληρή βαλίτσα με το τουφέκι, άφησε πίσω του τα βόρεια προάστια και κατέβηκε στο κέντρο της πόλης.

Νυχτερινή αυτοψία.

Ο νεκρός θα εμφανιστεί όπου να 'ναι στην άλλη άκρη της γέφυρας. Θα κάνει τα τελευταία του βήματα σε μια πασαρέλα θανάτου. Θα φοράει ένα κίτρινο αδιάβροχο με την κουκούλα ανεβασμένη, κι ας μη βρέχει εδώ και ώρα. Θα διασχίσει τη γέφυρα στις δώδεκα ακριβώς. Θα έρθει στο πιάτο.

Δεν τον ενδιαφέρει να ξέρει τίποτε άλλο. Εκτός απ' τον εαυτό του και την οικογένειά του, θα σκότωνε οποιονδήποτε για είκοσι χιλιάδες ευρώ. Δεν είναι άνθρωπος που κάνει διακρίσεις και σ' αυτό τον κόσμο όλα έχουν την τιμή τους, τα πάντα. Κι ο θάνατος, κι οι άνθρωποι, κι ο ίδιος.

Ο εντολέας είναι ένας μεγαλέμπορος καυσίμων απ' τη Δυτική Αττική. Επείγεται αρκετά· ο απεσταλμένος του τον βρήκε μόλις τη χτεσινή νύχτα. Ο Πιγκάλ σε κανονικές συνθήκες δεν θα αναλάμβανε μια τόσο βιαστική δουλειά, αλλά ο πετρελαιάς

τα 'χε όλα κανονισμένα και βιαζόταν πολύ. Αυτό κόστισε στον πετρελαιά είκοσι χιλιάρικα τα δέκα μπροστά. Ο απεσταλμένος τού τα 'χε μετρήσει επιτόπου. Ο Πιγκάλ είχε χαμογελάσει, καθώς ήξερε ότι ο πετρελαιάς δεν αγόραζε, τη στιγμή εκείνη, την ίδια την πράξη της δολοφονίας. Αγόραζε τη σωπή για τη διάπραξή της. Και είχε σκεφτεί ότι αυτή ήταν σίγουρα η πιο εύκολη, γρήγορη και καλοπληρωμένη δουλειά της καριέρας του. Τέτοιες δουλειές δεν τις πετάς – τυχαίνουν μία στο εκατομμύριο. Η κρίση είναι μια ευκαιρία.

Ο Πιγκάλ κοιτάζει το ρολόι του.

23:59. Η ησυχία σπάει απότομα: ο τύπος με το μαγιάν ξεκινάει να παίζει ξανά. Τα χέρια του ανοίγουν και κλείνουν στους αγκώνες με σίγουρες, κοφτές κινήσεις και τα δάχτυλά του χοροπηδούν δαμιονισμένα στα κουμπιά, αλλά ο υπόλοιπος στέκει ασάλευτος σαν πέτρα. *Allegro non molto*, ο διαγωνισμός ανάμεσα στην αρμονία και την επινόηση. Ο «Χειμώνας» του Βιβάλντι, του Πρέτε Ρόσο, του κοκκινομάλλη παπά από τη Βενετία.

Μέσα στις φυλλωσιές, ο Πιγκάλ απασφαλίζει το όπλο τραβώντας μαλακά το μοχλό στο πίσω μέρος του κινητού ουραίου.

24:00. Ο άνθρωπος με το κίτρινο αδιάβροχο εμφανίζεται στη γέφυρα: ανεβαίνει αργά τα τελευταία σκαλιά. Βαδίζει με βήματα βαριά, αβέβαια.

Ο Πιγκάλ πλησιάζει το κεφάλι του στο όπλο, κλείνει το αριστερό του μάτι και σημαδεύει μέσα απ' τη διόπτρα το πλάι της κίτρινης κουκούλας, εκεί που υπολογίζει ότι είναι ο κρόταφος. Ακολουθεί με το όπλο την κίνησή του. Συγχρονίζει την ανάσα του με το βήμα τού στόχου. Πιέζει απαλά και παίρνει τα μπόσικα της σκανδάλης.

Μια ριπή παγωμένου αέρα λυγίζει την κορφή της μικροδάφνης περίπου ένα μέτρο πάνω απ' το κεφάλι του, αλλά ο σκοπευτής παραμένει ακίνητος κι απαθής, σαν φιγούρα σε φωτογραφία. Τη στιγμή που ο άνθρωπος με το αδιάβροχο εμφανίζεται στο κενό ανάμεσα στα κικλιδώματα της γέφυρας, με μια σίγουρη κίνηση πιέζει κι άλλο τη σκανδάλη.

Σχεδόν ταυτόχρονα με τον κοφτό ήχο βλέπει μέσα απ' τη διόπτρα την κίτρινη κουκούλα να τινάζεται ελαφρά, απότομα. Ο ήχος από ένα βαρύ κέρμα που πέφτει και κατρακυλά πάνω στη γέφυρα χάνεται μέσα στη βελούδινη υπόκρουση του μπαγιάν. Ο άνθρωπος με το αδιάβροχο κάνει μια μισή, φυγόκεντρη περιστροφή, σωριάζεται στο δάπεδο της γέφυρας και μένει εκεί, σε μια αφύσικη στάση, με τα πόδια του ενωμένα και τα χέρια απλωμένα άτσαλα, νεκρός στα σίγουρα, τουλάχιστον μέχρι τη Δευτέρα Παρουσία.

Αλλά μέχρι τότε αυτός θα 'χει πληρωθεί.

Αποσυναρμολογεί με γρήγορες, σίγουρες κινήσεις το σιγαστήρα και τη διόπτρα και τα τοποθετεί μαζί με το τουφέκι στη σκληρή ταξιδιωτική βαλίτσα. Σε δέκα μέρες ακριβώς περιμένει την οριστική επιβεβαίωση για άλλη μια δουλειά. Ένας μεγαλομέτοχος ασφαλιστικής εταιρείας έχει κάποιες οικονομικές διαφορές μ' έναν νεαρό χαρτοκλέφτη. Ο ίδιος θα αναλάβει να τις ρυθμίσει οριστικά, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Ποτέ ξανά δεν είχε δυο συμβόλαια κολλητά το ένα στ' άλλο· η κρίση είναι μια ευκαιρία, για το καλύτερο και για το χειρότερο. Για ζεστό μαύρο χρήμα, ή για έναν ξαφνικό θάνατο.

Σκαρφαλώνει και περνάει άνετα πάνω απ' το κάγκελο της σιδηροδρομικής γραμμής, με μια ευλυγισία αναντίστοιχη με το μαύρο του κουστούμι, και παίρνει με σταθερά βήματα το δρόμο της επιστροφής πλάι στην έρημη Κορεάτικη Αγορά, σέρνοντας πίσω του τη βαλίτσα. Μόνο οι μικρές της ρόδες ακούγονται να μετράνε ρυθμικά τις πλάκες πάνω στον άδειο πεζόδρομο της οδού Επταχάλκου, πλάι στο κτήριο του Κατηχητικού, στο δρόμο για το σταθμό του Θησείου.

Ο απόηχός τους βουλιάζει στη βαριά τυμπανοκρουσία του μετάλλου που σφυροκοπάει τις γραμμές, χιλιάδες γκονγκ στη σειρά, καθώς το τελευταίο τρένο περνά με θόρυβο κάτω απ' τη γέφυρα.